

Че тежко е на твойта съвестъ честна;
 че мжчи те синовното съзнание —
 разбирамъ те, защото майка съмъ
 и чувствувамъ, че азъ живѣя въ тебъ...
 Затуй кога усѣтишъ въ себе нужда
 отъ грижата на майка милостива —
 готова съмъ да стана пакъ отъ гроба
 и скжпъ съветъ на тебе азъ да дамъ.

(Изчезва)

(Когато сѣйката изчезва, той обаря глава и дълго мисли
 После вдига глава).

Майсторъ Лалйо.

Знамение!... И майчинъ духъ неможе
 безпжтството къмъ Зита да понася.
 Осжда ме!... А азъ не мога самъ
 да се отърся и зълъ духъ сломя!

(Замисленъ)

Тъй: до като не виждалъ бѣхъ азъ Зита
 тревогитѣ на младостъ побеждавахъ...
 А днесъ клоня да бжда победенъ!
 О, страшенъ день на изпитнй, борба!

(Измжченъ)

Да, върни сж на майка ми словата:
 Отъ плътъ сж всички хора що умиратъ —
 Избраницитѣ на единъ народъ
 не умиратъ, че носятъ въ себе духъ...

(Махва решително глава и почва да работи)

IV.

Елиза Исуфъ.

(Той гледа дълго майстора когато работи)

Майсторъ Лалйо,

(Като отъ сънь разбуденъ вдига глава).

Майсторъ Лалйо. Ти ли си билъ?

Иосифъ. (Смутенъ).

... Вънъ чака Зита

на тебъ иска нѣщо да говори.

Майсторъ Лалйо.

Какво? ... Нали ти нѣкога за ней
 ми казваше, че е опасна тя?